

Verliefd

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles

Je kan niet leven zonder hem

Hij hoort bij jou

Voor altijd

Before

Verliefd

Anna Todd

Tussen de sterren

Verliefd

ISBN 978-90-225-8767-6
ISBN 978-94-023-1438-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Brightest Stars: Attracted*
Vertaling: Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Anna Todd
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Playlist

- 'One Last Time' van Ariana Grande
- 'Psycho' van Post Malone (feat. Ty Dolla \$ign)
- 'Let Me Down Slowly' van Alec Benjamin
- 'Waves' van Mr. Probz
- 'Fake Love' van BTS
- 'To Build A Home' van The Cinematic Orchestra
- 'You Oughta Know' van Alanis Morissette
- 'Ironic' van Alanis Morissette
- 'Bitter Sweet Symphony' van The Verve
- '3AM' van Matchbox Twenty
- 'Call Out My Name' van The Weekend
- 'Try me' van The Weekend
- 'Beautiful' van Bazzi
- 'Leave A Light On' van Tom Walker
- 'In the Dark' van Camila Cabello
- 'Legends' van Kelsea Ballerini
- 'Youngblood' van 5 Seconds of Summer
- 'Want You Back' van 5 Seconds of Summer

Voor Hugues de Saint Vincent.

Ik hoop dat je de passie in dit boek voelt en dat je
trots op me blijft.

Ik mis je vreselijk en zal proberen meer rode wijn te drinken,
speciaal voor jou.

© Rust in vrede

1

Karina, 2019

De wind trekt door het koffiehuis elke keer als de oude houten deur krakend opengaat. Het is ongebruikelijk koud voor september en volgens mij is dat mijn straf van het universum omdat ik op zijn uitnodiging ben ingegaan om uitgerekend vandaag hier met hem af te spreken. Wat bezielde me?

Ik had nauwelijks tijd gehad om de wallen onder mijn ogen met make-up te camoufleren. En deze kleren... wanneer had ik die voor het laatst gewassen? Serieus, wat bezielde me?

Op het moment denk ik echter aan mijn hoofdpijn en ik weet niet zeker of ik ibuprofen in mijn tas heb zitten. Het was slim van me om voor het tafeltje te kiezen dat het dichtst bij de deur staat zodat ik zo nodig snel kan ontsnappen. Dit tentje midden in Edgewood? Neutraal en totaal niet romantisch. Nog een goede keus. Ik ben hier maar een paar keer geweest, maar het is mijn favoriete koffiehuis in Atlanta. Het aantal tafeltjes is beperkt, het zijn er maar tien, dus ik vermoed dat ze een snelle doorloop willen bevorderen. Er zijn een aantal Instagramwaardige details, zoals de vetplantjeswand en die strakke zwarte en witte tegels achter de barista's, maar verder is het vrij ingetogen met overal onverbiddelelijk grijs en beton. Luide blenders vermalen boerenkool en welk fruit er op het moment hip is tot een sapje.

Er is een enkele krakende deur: één ingang en één uitgang. Ik

kijk op het scherm van mijn telefoon en veeg mijn klamme handpalmen af aan mijn zwarte jurk.

Zal hij me omhelzen? Me de hand schudden?

Ik kan me zo'n formeel gebaar niet voorstellen. Niet van hem. Verdomme. Ik zit me hier weer druk te maken en hij is er nog niet eens. Voor zo'n beetje de vierde keer vandaag voel ik de paniek opborrelen en dan besef ik dat elke keer als ik me onze hereniging voorstel, ik hem voor me zie zoals bij onze eerste ontmoeting. Ik heb geen idee welke versie van hem ik zal krijgen. Ik heb hem afgelopen winter voor het laatst gezien en ik weet niet meer wie hij is. Trouwens, heb ik dat ooit echt geweten?

Misschien heb ik alleen maar één versie van hem gekend... een helder en hol omhulsel van de man op wie ik nu wacht.

Ik had hem de rest van mijn leven kunnen vermijden, maar de gedachte hem nooit meer te zien is erger dan hier nu te zitten. In ieder geval kan ik dat onder ogen zien. Hier zit ik mijn handen te warmen aan een mok koffie, terwijl ik wacht tot hij die luidruchtige deur opendoet, nadat ik hem, mezelf en iedereen die de afgelopen maanden maar wilde luisteren heb gezworen dat ik nooit...

Hij hoort er pas over vijf minuten te zijn, maar als hij nog steeds zo is als ik me hem herinner, komt hij te laat en met een norse uitdrukking op zijn gezicht binnen.

Als de deur openvliegt, is het een vrouw die haar entree maakt. Haar blonde haar zit in een soort nestje op haar piepkleine hoofd en ze houdt een telefoon tegen haar rode wang gedrukt. 'Het kan me geen ruk schelen, Howie. Regel het maar,' snauwt ze, waarna ze al vloekend de telefoon laat zakken.

Ik heb de pest aan Atlanta. De mensen zijn hier allemaal zoals zij: prikkelbaar en steevast gehaast. Zo was het niet altijd. Nou ja, misschien ook wel, maar ik was in ieder geval niet zo. Maar de dingen veranderen. Ik was vroeger gek op deze stad, en dan vooral op het centrum. De variatie in eetgelegenheden is fantastisch en voor een foodie die in een klein plaatsje had gewoond...

Tja, dat was op zich al reden genoeg geweest om hierheen te verhuizen. In Atlanta is er altijd iets te doen en alles is tot later open dan in Fort Benning en omstreken. Maar het grootste voordeel was toen dat ik hier niet constant aan de militaire levensstijl werd herinnerd. Je wordt niet omringd door camoufla-gekleding. Geen mannen en vrouwen in uniform die in de rij staan te wachten voor de bioscoop, bij het tankstation, bij Dunkin' Donuts. Mensen gebruiken hele woorden en niet alleen afkortingen, en er zijn hier zat niet-militaire kapsels te bewonderen.

Ik had van Atlanta gehouden, maar daar had hij verandering in gebracht.

Wij hadden daar verandering in gebracht.

Wij!

Verder zou ik niet toegeven dat ik schuld had aan wat er was gebeurd.

2

‘Waar zit je met je gedachten?’

Het zijn maar een paar woorden, maar ze dringen diep in me door, komen als een schok voor mijn zintuigen en mijn verstand. Toch is er ook die kalmte die zijn aanwezigheid altijd in me oproept. Ik kijk op om te controleren of hij het is, al weet ik het al. Ja hoor, daar staat hij, voor mijn neus, zijn goudbruine ogen zoekend op mijn gezicht gericht... Of herinnerde hij zich iets? Keek hij maar niet zo naar me.

Deze kleine ruimte zit eigenlijk best vol, al voelt het niet zo. Ik had deze ontmoeting helemaal gepland, maar hij heeft die plannen overhoopgehaald en nu ben ik van mijn stuk. ‘Hoe doe je dat toch? Ik heb je niet zien binnenkomen.’

Ik ben bang dat het klinkt alsof ik hem ergens van beschuldig of dat ik nerveus ben, en dat is het laatste wat ik wil. Toch vraag ik het me af: hoe doet hij dat? Hij was altijd zo op zijn gemak met stilte, met zich geruisloos bewegen. Dat zal wel nog een talent zijn dat in het leger is geperfectioneerd.

Ik gebaar dat hij moet gaan zitten.

Hij neemt plaats op de stoel.

Dan dringt het pas tot me door dat hij een volle baard heeft. Scherpe, precieze lijnen lopen langs zijn jukbeenderen en zijn kaaklijn is bedekt met donker haar. Die is nieuw, natuurlijk is die dat: hij heeft altijd aan de regels moeten voldoen. Het haar moest kort zijn en netjes in model zitten. Een snor was toegestaan, maar alleen als die keurig werd bijgehouden en niet de

bovenlip bedekte. Hij had me een keer verteld dat hij overwoog een snor te laten staan, maar dat idee had ik hem uit zijn hoofd gepraat. Zelfs met een gezicht als het zijne had een snor er eng uitgezien.

Hij pakt de menukaart van tafel. Cappuccino. Macchiato. Latte. Flat white. Long black. Sinds wanneer is alles zo ingewikkeld?

‘Drink je nu koffie?’ Ik probeer mijn verrassing niet te verbergen.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee.’

Door het vluchtige glimlachje om zijn lippen weet ik weer waarom ik verliefd op hem ben geworden. Een tel geleden was het nog makkelijk om mijn blik af te wenden, maar dat is inmiddels onmogelijk.

‘Geen koffie,’ verzekert hij me. ‘Thee.’

Hij draagt natuurlijk geen jas en de mouwen van zijn spijkerhemd zijn tot boven zijn ellebogen opgerold. De tatoeage op zijn onderarm is zichtbaar en ik weet dat als ik zijn huid zou aanraken, die gloeiendheid zou aanvoelen. Dat ga ik zeker niet doen, dus ik staar over zijn schouder. Weg van de tatoeage. Weg van die gedachte. Dat is veiliger. Voor ons allebei. Ik probeer me te concentreren op de geluiden in het koffiehuis zodat ik opnieuw aan zijn stilte kan wennen. Ik was vergeten hoe zenuwslopend zijn aanwezigheid kan zijn.

Dat is gelogen. Ik ben het niet vergeten. Dat wilde ik, maar het is me niet gelukt.

Ik hoor de serveerster aankomen. De zolen van haar sneakers piepen op de betonnen vloer. Ze heeft een hoog piepstemmetje en als ze hem zegt dat hij ‘dus echt wel’ de nieuwe peppermint mocha moet proberen, lach ik. Hij haat alles met munt erin, zelfs tandpasta. Ik denk aan die rode vegen kaneeltandpasta die hij in mijn wasbak thuis achterliet en aan hoe vaak we daarover hebben gekibbeld. Had ik die onbelangrijke dingen maar genegeerd. Had ik maar meer aandacht besteed aan wat er echt aan

de hand was, dan was alles misschien anders geweest.

Misschien. Misschien ook niet. Ik ben het type dat bereid is de schuld voor alles op zich te nemen... behalve voor dit. Al weet ik dat niet helemaal zeker.

Ik wil er niet achter komen.

Nog een leugen.

Kael vertelt het meisje dat hij gewoon Engelse thee wil.

Nu probeer ik mijn lach in te houden. Hij is zo voorspelbaar.

‘Wat is er zo grappig?’ vraagt hij als de serveerster is vertrokken.

‘Niets.’ Ik verander van onderwerp. ‘En, hoe gaat het met je?’ Ik heb geen idee met wat voor onzin we deze koffiedate zullen vullen, maar aangezien ik vandaag toch in de stad moest zijn leek het me een goed idee om de eerste ongemakkelijke ontmoeting maar zonder publiek achter de rug te hebben. Een begrafenis is daar niet de juiste plek voor.

‘Goed. Gezien de omstandigheden.’ Hij schraapt zijn keel.

‘Ja.’ Ik zucht en probeer niet al te veel aan morgen te denken. Ik ben er altijd al goed in geweest om te doen alsof mijn neus bloedt. Oké, de afgelopen maanden misschien af en toe iets minder, maar het is jarenlang een automatisme geweest, iets waar ik mee was begonnen ergens tussen het moment van de scheiding van mijn ouders en mijn eindexamen van de middelbare school. Soms voelt het alsof mijn familie verdwijnt. We zijn met steeds minder.

‘Gaak het?’ Zijn stem klinkt nog zachter dan net.

Ik hoorde die op dezelfde manier als tijdens die zwoele nachten dat we in slaap waren gevallen met het raam open. De volgende ochtend voelde de hele kamer dan klam aan en waren onze lichamen vochtig en plakkerig. Ik vond het altijd heerlijk hoe zijn hete huid aanvoelde onder mijn vingertoppen die ik over de gladde contouren van zijn kaaklijn liet dansen. Zelfs zijn lippen waren warm, soms zelfs koortsachtig. Het weer in het zuiden van Georgia was ongelooflijk drukkend en Kael had het altijd zo warm.

‘Hm.’ Hij schraapt zijn keel.

Ik schrik op. Ik weet wat hij denkt, dat kan ik net zo duidelijk van zijn gezicht lezen als het neonbordje dat achter hem hangt met de tekst: BUT FIRST, COFFEE. Het is verschrikkelijk dat dát de herinneringen zijn die mijn hersenen met hem in verband brengen. Dat maakt dit er niet makkelijker op.

‘Kare.’ Zijn stem klinkt zacht terwijl hij over de tafel reikt om mijn hand aan te raken.

Ik ruk die zo vlug weg dat je zou denken dat ik me heb gebrand. Het is vreemd om te denken aan hoe wij samen waren, aan hoe ik nooit wist waar hij eindigde en ik begon. We waren toen zo op elkaar ingespeeld geweest. Zo... gewoon zo anders dan hoe de zaken er nu voor staan. Er was een tijd dat hij mijn naam zei en ik hem onmiddellijk alles gaf wat hij maar wilde. Daar denk ik even over na. Over dat ik die man alles heb gegeven wat hij maar wilde.

Ik had gedacht verder te zijn in het genezingsproces van ‘ons’, in dat hele over-hem-heen-komen. In ieder geval zodanig ver dat ik niet meer zou denken aan hoe zijn stem had geklonken als ik hem vroeg wakker had gemaakt om te gaan sporten of aan hoe hij ’s nachts had gegild. Het duizelt me en als ik dit gedachtepatroon nu niet doorbreek, ga ik kapot aan de herinneringen, op deze stoel, in dit tentje, waar hij bij zit.

Ik dwing mezelf te knikken en pak mijn latte op om wat tijd te rekken, heel even maar, zodat ik me kan herpakken. ‘Ja. Ik bedoel, begrafenissen zijn echt mijn ding.’ Ik durf hem niet aan te kijken.

‘Er is niets wat je had kunnen doen. Zeg alsjeblieft niet dat je denkt dat je...’ Hij valt stil.

Ik staar naar de rand van mijn mok waar een klein stukje uit ontbreekt. Ik laat mijn vingertop langs het gebarsten aardewerk glijden.

‘Karina, kijk me aan.’

Ik schud mijn hoofd. Hier ga ik niet aan beginnen. Dat trek ik

niet. ‘Het gaat prima. Serieus.’ Ik zie de uitdrukking op zijn gezicht. ‘Kijk niet zo naar me. Ik ben oké.’

‘Het gaat altijd goed met je.’ Hij strijkt met zijn hand over zijn baard en zucht, laat zijn schouders tegen zijn rugleuning rusten.

Het is niet zozeer een vraag of een verklaring, maar gewoon een vaststelling. Hij heeft gelijk. Met mij zal het altijd prima gaan. Dat hele *fake it till you make it*-gedoe? Daar ben ik een ster in. Er zit toch ook niets anders op?

3

Karina, 2017

Ik had de jackpot gewonnen met mijn baan. Ik hoefde de massagesalon pas om tien uur te openen, dus ik kon 's ochtends meestal uitslapen. Daarnaast kon ik er vanaf mijn huis aan het eind van de straat heen lopen, dus dat was een mooie bijkomstigheid! Ik was dol op deze straat met de matrassenwinkel, de ijssalon, de nagelsalon en de ouderwetse snoepwinkel. Ik had mijn geld gespaard en nu had ik op mijn twintigste mijn eigen piepkleine huisje. Mijns huis. Niet dat van mijn vader. Van mij.

Het was maar vijf minuten lopen naar mijn werk, niet lang genoeg om interessant te zijn. Ik probeerde vooral uit de buurt van de auto's te blijven. De steeg was breed genoeg voor één auto en één voetganger. Nou ja, met een Prius of een of andere kleine auto zou dat makkelijk gaan. Helaas hadden de mensen hier vooral van die grote pick-ups, dus ik moest me meestal plat tegen een van de bomen in de steeg drukken tot die gepasseerd was.

Soms bedacht ik verhaaltjes om voor wat spanning te zorgen voor aanvang van mijn dienst. Bradley, de bebaarde eigenaar van de matrassenwinkel op de hoek, kreeg die dag de hoofdrol toebedeeld. Bradley was een aardige man en hij droeg wat in mijn ogen het aardige-mannenuniform was: een geruit overhemd en een kakikleurige broek. Hij reed in een of andere witte Ford en hij werkte zelfs nog meer dan ik. Ik kwam hem elke

ochtend tegen. Hij was dan al bij zijn winkel bezig voor ik om tien uur begon. Zelfs als ik een dubbele dienst of een avonddienst draaide stond die witte pick-up achter in de steeg geparkeerd.

Bradley moest vrijgezel zijn. Niet omdat hij lelijk of onaardig was, maar omdat hij altijd alleen was. Als hij een vrouw of kinderen had, dan had ik ze toch zeker een keer moeten zien in de zes maanden sinds ik hier was komen wonen, maar nee. Het deed er niet toe of het dag, nacht of weekend was... Bradley was altijd alleen.

De zon scheen, maar er was geen enkele vogel te horen, er was geen brommende vuilniswagen in de buurt, niemand die zijn auto startte. Het was griezelig stil. Misschien kwam Bradley die ochtend daarom wat sinister over. Ik keek met een nieuwe blik naar hem en vroeg me af waarom hij zijn witblonde haar in een middenscheiding droeg, waarom hij het een goed idee vond om zo'n ongenadig streepje hoofdhuid te laten zien. Maar wat ik écht wilde weten was waar hij naartoe ging met dat opgerolde kleed achter in zijn pick-up. Misschien had ik iets te veel afleveringen van *CSI* gezien, maar was het niet algemeen bekend dat je zo van een lijk afkwam? Door het in een of ander oud kleed te rollen dat je dan ergens aan de rand van de stad dumpte? Net toen mijn verbeelding een seriemoordenaar van Bradley maakte, zwaaide hij met een uiterst vriendelijke glimlach naar me, gemeend. Of misschien was hij gewoon goed in charmant zijn en wilde hij in werkelijkheid...

Ik deed het bijna in mijn broek toen hij naar me riep: 'Hé, Karina! Het water doet het in dit hele gebied niet!' Hij perste zijn dunne lippen op elkaar terwijl hij met zijn armen zwaaide om aan te geven hoe erg hij van streek was.

Ik bleef staan en schermde mijn ogen af tegen het zonlicht. Dat was ongelooflijk fel, ook al voelde de lucht nog een beetje fris aan. Het was vrijwel altijd heet in Georgia. Ik had verwacht er na een jaar wel aan gewend te zijn, maar nee. Ik snakte naar

de kou van de nachten in het noorden van North Carolina.

‘Ik heb geprobeerd het waterbedrijf hierheen te krijgen, maar dat is tot nu toe nog niet gelukt.’ Hij haalde zijn schouders op en hield zijn telefoon omhoog als bewijs.

‘O jee.’ Ik probeerde net zo gefrustreerd te klinken over het water, maar ik hoopte eigenlijk dat Mali de winkel voor vandaag zou sluiten. Ik had vannacht nauwelijks een oog dichtgedaan, dus ik kon nog wel een uurtje, of twintig, slaap gebruiken.

‘Ik blijf proberen ze te bereiken,’ bood hij aan. Hij raakte de gesp van zijn riem aan met daarop de afbeelding van een *long-horn*-koe. Zo te zien zweette hij al.

Toen hij het enorme kleed uit de laadbak van zijn pick-up pakte, wilde ik hem bijna helpen. ‘Bedankt. Ik zal het aan Mali doorgeven.’

4

De deur zat op slot. Het licht was uit, zelfs het lampje op de gang dat we meestal aan lieten, en het was binnen ijskoud. Ik zette de oliewarmers aan en stak de kaarsen aan in het ontvangsthalletje en in twee van de kamers.

Mijn eerste cliënt kwam pas om half elf en die van Elodie pas om half twaalf. Zij lag nog te snurken toen ik het huis verliet, wat betekende dat ze om tien over elf binnen zou komen gerend met een charmante glimlach en een snelle verontschuldiging met dat schattige Franse accent voor haar klant om daarna aan haar dag te beginnen.

Elodie was een van de weinige mensen op deze wereld voor wie ik bijna alles zou doen. Dat gold al helemaal nu ze zwanger was. Ze had dat pas ontdekt twee dagen nadat haar echtgenoot in Afghanistan was aangekomen. Dat soort dingen waren hier normaal. Ik had het met mijn ouders meegemaakt, met Elodie... Vrijwel iedereen in de buurt van een basis wist dat het een mogelijkheid was. Niet alleen een mogelijkheid, maar meer een realiteit als je met een militair trouwde.

Ik zette die gedachte van me af. Ik had hier muziek nodig, want ik had de pest aan stilte. Het was me onlangs gelukt Mali ervan te overtuigen om tijdens het werk andere passende muziek via de luidsprekers af te spelen. Nog een dienst met urenlang telkens dezelfde 'ontspannende wellnessmuziek' trok ik niet meer. De slaperige geluiden van watervallen en golven werkten me ontzettend op mijn zenuwen en ik werd er nog suf

van ook. Ik zette de iPad aan en binnen enkele seconden verdronk Banks de herinnering aan al dat zachte, dromerige gekabbel. Ik liep naar de receptie om de computer in te schakelen.

Nog geen twee minuten later kwam Mali binnen met een paar grote draagtassen aan haar smalle armen. Ik nam die van haar over.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze.

‘Eh, niets? Doen we niet meer aan: “Hallo, hoe gaat het, Karina?”’ Ik liep lachend naar de achterkamer. Het eten in die tassen rook zo heerlijk. Mali bereidde de lekkerste Thaise gerechten die ik ooit had geproefd en ze maakte altijd extra klaar voor Elodie en mij, wat ze dan zeker vijf dagen in de week voor ons meebracht. De kleine avocado, zo had Elodie de baby genoemd, wilde alleen het pittige Pad Kee Mao. Dat kwam door de basilicumblaadjes. Elodie was er geobsedeerd door sinds ze in verwachting was. Het was zelfs zo erg dat ze die tussen de noedels uit viste om er zo op te kauwen. Baby’s lieten je de raarste dingen doen.

Mali glimlachte. ‘Karina, hoe gaat het? Je ziet er verdrietig uit.’

Dat was typisch Mali. Wat is er aan de hand? Je ziet er verdrietig uit. Als ze het dacht, dan zei ze het ook.

‘O, het gaat prima. Ik heb alleen geen make-up op.’ Ik rolde met mijn ogen.

Ze prikte met een uitgestoken vinger in mijn wang. ‘Dat is het niet.’

Nee, dat was het ook niet. Maar ik was niet verdrietig. Het beviel me niet dat mijn masker dusdanig was verdwenen dat Mali had opgemerkt dat er iets aan de hand was. Helemaal niet.

5

Mijn cliënt van half elf was precies op tijd. Ik was daaraan gewend, net zoals ik aan zijn zachte, soepele huid gewend was. Het was goed te merken dat hij zich na het douchen met olie insmeerde en dat maakte mijn werk er makkelijker op. Zijn spieren waren altijd zo hard, vooral bij zijn schouders, dat ik aannam dat hij de hele dag achter de computer doorbracht. Hij zat niet in het leger. Dat had ik vastgesteld door zijn langere haar dat aan de uiteinden krulde.

Vandaag waren zijn schouders zo gespannen dat mijn vingers een beetje pijn deden toen ik hem daar masseerde. Hij was een kreuner, dat gold voor veel cliënten, en hij maakte geluidjes diep in zijn keel terwijl ik de knopen losser maakte. Het uur ging snel voorbij. Ik moest hem op zijn schouder tikken om hem wakker te maken toen ik klaar was.

Mijn afspraak van half elf, zijn naam was Toby, maar ik noemde hem graag half elf, gaf altijd een goede fooi en hield alles eenvoudig. Op die ene keer na dat hij me mee uit had gevraagd. Elodie was door het lint gegaan toen ik het haar had verteld. Ze had gewild dat ik dat aan Mali vertelde, maar ik had niet van een mug een olifant willen maken. Hij had mijn afwijzing goed opgepakt... Ongebruikelijk voor een man, dat weet ik. Hoe dan ook, hij had sindsdien geen enkel blijk meer gegeven dat hij zich tot me aangetrokken voelde, dus volgens mij zat dat wel snor.

Het was ondertussen kwart voor twaalf en Elodie was nog

steeds nergens te bekennen. Normaal gesproken stuurde ze een berichtje als ze meer dan een kwartier te laat zou zijn. De man in de wachtruimte was vast nieuw hier, want ik herkende hem niet en ik vergat nooit een gezicht. Hij leek heel geduldig, in tegenstelling tot Mali. Zij stond op het punt om Elodie te bellen.

‘Ik kan hem overnemen als ze er over vijf minuten niet is. Ik kan mijn volgende cliënt wel een uurtje verschuiven. Het is Tina,’ vertelde ik Mali.

Ze kende de meeste vaste klanten van haar salon; zij herinnerde zich namen zoals ik me gezichten herinnerde.

‘Goed, dan. Prima, maar je vriendin is altijd te laat,’ sprak ze boos.

Mali was de aardigste vrouw die je je maar kon voorstellen, maar ze was ook ongekend fel. ‘Ze is zwanger,’ verdedigde ik Elodie.

Mali rolde met haar ogen. ‘Ik heb vijf kinderen en heb steeds doorgewerkt zonder te laat te komen.’

‘Touché.’ Ik hield mijn lach in en aptte Tina om te vragen of ze om één uur kon komen. Ze reageerde onmiddellijk met ‘ja’, zoals ik al had verwacht. ‘Meneer,’ riep ik zacht tegen de man in de wachtkamer. ‘Uw therapeute is wat aan de late kant. Ik kan u masseren als u dat wilt of u kunt op Elodie wachten.’ Ik wist niet of hij om de een of andere reden de voorkeur gaf aan haar of dat hij gewoon een massage wilde. Nu we op Yelp zaten en er online afspraken konden worden ingepland wist ik nooit welke cliënten een specifieke therapeute wilden hebben.

Hij stond op en kwam zonder iets te zeggen naar de receptie toe.

‘Is dat oké?’ vroeg ik.

Hij aarzelde even, maar knikte toen.

Oké... ‘Goed.’ Ik keek in de agenda. Kael. Wat een aparte naam. ‘Volg mij maar.’

We hadden niet echt een eigen kamer, maar ik had de tweede ruimte van links helemaal naar mijn smaak ingericht, dus die

gebruikte ik het meest. Mijn collega's pakten die alleen als de andere bezet waren.

Ik had er mijn eigen kastje en frutsels neergezet en was er op het moment mee bezig Mali over te halen om me de wanden een andere kleur te laten geven. Alles was beter dan dit donkere paars. Dat was niet bepaald rustgevend en daar kwam nog eens bij dat het saai was en de indruk wekte dat de ruimte in geen twintig jaar was aangeraakt.

'U kunt uw kleren op het haakje hangen of op de stoel leggen. Kleedt u zich uit tot zover u zich op uw gemak voelt en ga dan maar op de buik op tafel liggen. Ik ben over twee minuutjes terug.'

De man zei niets. Hij ging naast de stoel staan en trok zijn grijze T-shirt over zijn hoofd uit.

Hij zat echt in het leger. Met zijn gespierde bouw en gemillimeterde haar straalde hij uit dat hij soldaat was. Ik was opgegroeid op verschillende legerbasisen, dus dat herkende ik meteen.

Hij vouwde zijn shirtje op en legde dat op de stoel.

Toen hij zijn handen naar de elastieken band van zijn trainingsbroek bracht, verliet ik de kamer zodat hij zich verder kon uitkleden.